

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 7C/173/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115209717
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Dúbravková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2017:5115209717.3

Rozhodnutie

Okresný súd Žilina, v konaní pred samosudkyňou JUDr. Gabrielou Dúbravkovou, v právnej veci žalobkyne: H. L. L., F. XX.X.XXXX, T. F. L. M. XXXX/XX, XXX XX Ž., právne zastúpená JUDr. Petrom Rybárom, advokátom so sídlom A. Kmeťa č. 11, 010 01 Žilina, proti žalovanému: D. M., F. XX.X.XXXX, T. H.Z. U., Q. F. R., právne zastúpený AK JUDr. Andrea Vladárová, s.r.o., so sídlom Dolný Val 11, 010 01 Žilina, IČO 47 256 389, o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 33.000,- Eur, takto

rozhodol:

Žalovaný **p o v i n n ý** zaplatiť žalobkyňi sumu 10.000,- Eur a to do 3 dní po právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšku súd žalobu žalobkyne **z a m i e t a**.

Súd priznáva žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 40%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 1.4.2015 domáhala súdneho výroku, ktorým by súd v návrhu označeného žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyňi sumu vo výške 33.000,- Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy z porušenia práva na ochranu osobnosti. Svoju žalobu skutkovo odôvodňovala tým, že Okresný súd Žilina rozsudkom sp. zn. 34T 190/2009 zo dňa 27.6.2014 uznal žalovaného za vinného zo spáchania prečinu porušovania tajomstva prepravovaných správ podľa § 197 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona a iné a odsúdil ho k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, ktorého výkon podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní jedného roka. Prvostupňový súd žalobkyňu ako poškodenú odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Proti výroku o náhrade škody podala žalobkyňa ako poškodená odvolanie. Krajský súd v Žiline svojim rozhodnutím sp. zn. 3To 148/2014 zo dňa 29.1.2015 odvolanie žalobkyne ako nedôvodné zamietol. V zmysle právoplatného odcudzujúceho výroku rozhodnutia prvostupňového súdu mal žalovaný od mesiaca november 2007 do 24.4.2008 (po dlhšiu dobu a sústavne) sledovať neoprávnene (za týmto účelom si aj neoprávnene zadovážil prihlasovacie meno, prístupové heslo), prostredníctvom technických prostriedkov, programového a technického vybavenia počítača neverejný (súkromný) prenos dát e-mailovej komunikácie medzi poškodenou (žalobkyňou) a inými súkromnými užívateľmi, neoprávnene sa oboznamoval s obsahom tejto komunikácie (obsahom súkromnej e-mailovej pošty), takto získané informácie, ktoré sa týkali aj tvorivých myšlienok a nápadov použil ako vlastné výsledky tvorivej duševnej činnosti v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech, keď na Úrad priemyselného vlastníctva SR podal prihlášky ochranných známk so žiadosťou o zápis neoprávnene získaných informácií do registra ochranných známk. V danom prípade teda došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu súkromia a prejavov osobnej povahy ako čiastkového práva na ochranu osobnosti, konanie pôvodcu zásahu je protiprávne, je objektívne spôsobilé do práva na ochranu osobnosti zasiahnuť a existuje príčina súvislosť medzi protiprávnym zásahom do osobnosti fyzickej osoby objektívne spôsobilým vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu v porušení, alebo ohrození osobností fyzickej osoby a vznikom tejto nemajetkovej ujmy. Uvedené v podstate skonštatoval

na podklade vykonaného dokazovania aj prvostupňový súd, ktorý konštatoval danosť právneho základu poškodenou uplatneného nároku a ustálil, že vzhľadom na okolnosti prípadu je potrebné v posudzovanom prípade považovať za primeranú formu zadosťučinenia zadosťučinenie v peniazoch, aby bola primerane vyvážená a zmiernená nemajetková ujma poškodenej. Už len samotná okolnosť neoprávneného sledovania súkromnej e-mailovej komunikácie, neoprávneného oboznamovania sa s jej obsahom predstavuje nevyhnutne u každej fyzickej osoby značný zásah do práv na ochranu osobnosti. Takýto zásah nesporne získava na intenzite tým, že sa tak dialo po dlhšiu dobu a opakovane, takto neoprávnené získané informácie boli použité ako vlastné výsledky tvorivej duševnej činnosti v úmysle zadosťučiniť sebe neoprávnený prospech, keď tieto informácie mali požívať ochranu ochranných známk. Je teda daná ujma, ktorú by objektívna každá fyzická osoba v danom mieste a čase vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považovala za ujmu značnú. Z tohto dôvodu je teda podľa žalobkyne naplnený zákonný predpoklad pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

2. Tunajší súd rozsudkom č.k. 7C 173/2015-38 zo dňa 14.9.2015 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 10.000 Eur do 3 dní po právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku súd žalobu zamietol a rozhodovanie o trovách konania si podľa § 151 ods. 3 O.s.p. vyhradil na čas po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

3. Proti vyššie uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný a domáhal sa zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal, že pre prijatie záveru o potrebe finančného zadosťučinenia je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie a nepostačuje, aby sa civilný súd opieral v odôvodnení o konštatáciu trestného súdu. Okrem toho nepovažoval zásah do práv žalobkyne za značný, nakoľko u nej nedošlo k akejkoľvek zmene jej postavenia v spoločnosti, k zmene chovania okolia vo vzťahu k jej osobe a protiprávny zásah nemal ohlas v širšej verejnosti. Okresnému súdu tiež vytýkal, že sa v s spojitosti s vyhodnotením okolností protiprávneho konania obmedzil na strohú konštatáciu, že tieto boli preukázané v trestnom konaní. Z tohto dôvodu označil odôvodnenie prvostupňového súdu za arbitrárne, rovnako i stanovenie výšky nemajetkovej ujmy, kde je odôvodnenie všeobecné a vágne.

4. Zároveň odvolateľ upozornil, že v čase, keď ho prvostupňový súd písomne predvolával na pojednávanie, dlhodobo sa nenachádzal na adrese svojho trvalého pobytu. V období od začiatku roku 2015 do októbra 2016 totiž nepretržite býval na adrese E. XXX. Z uvedeného dôvodu neboli splnené podmienky na konanie a pojednávanie bolo vykonané v rozpore s § 101 O.s.p.

5. Napokon žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa bola v čase výkonu pracovnej činnosti pre spoločnosť MEDIA/ST s.r.o. viazaná internou smernicou č. 3, podľa ktorej po zrušení pracovnej zmluvy, mandátnej zmluvy, resp. dohody o vykonaní práce nemôže pracovať v konkurenčných vydavateľstvách podobného alebo rovnakého zamerania. Časopis AI, vytvorený žalobkyňou pritom len kopíruje postupy, formu a know how časopisu Strojárstvo, vydávaného spoločnosťou MEDIA/ST. Navyše žalobkyňa počas doby, keď pracovala v spoločnosti MEDIA/ST, s.r.o. porušovala aj bod 3. internej smernice, podľa ktorého nebude zamestnanec využívať majetok spoločnosti na súkromné účely, a to tak, že využívala majetok spoločnosti za účelom prípravy vlastného časopisu. Ďalej žalobkyňa skopírovala databázu spoločnosti MEDIA/ST, s.r.o., a tú v súčasnosti užíva pre vlastný prospech.

Primárne to teda bola žalobkyňa, ktorá svojím konaním, ktoré bolo minimálne v rozpore s dobrými mravmi, poškodila svojho zamestnávateľa a z tohto konania získala osobný prospech. Samotná žalobkyňa úmyselne nastražila pasce vo forme fiktívnych emailov a zamýšľala vmanévrovať osobu žalovaného do pozície, aby získal podozrenie, že konaním žalobkyne dochádza k poškodzovaniu spoločnosti MEDIA/ST, s.r.o. Žalovaný však mal pritom v úmysle len chrániť svojho zamestnávateľa - vlastnú matku ako jedinú spoločníčku spoločnosti. Konanie žalobkyne vo forme súdneho sporu o ochranu osobnosti je postavené na okolnostiach vyfabrikovaných žalobkyňou, ktorá popri tom, že protiprávnym konaním využila znalosti a databázy nevyhnutné k úspešnému vedeniu periodika, snaží sa ďalej vyťažiť z nároku na finančné zadosťučinenie titulom náhrady nemajetkovej ujmy. Odvolateľ preto uzavrel, že vzhľadom na všetky okolnosti má žalobkyňa nárok na satisfakciu maximálne v rovine morálnej, a to formou ospravedlnenia žalovaného.

6. V písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyňa žiadala potvrdiť napadnutý rozsudok. Uviedla, že v konaní bolo bezpečne preukázané, že žalovaný bol uznaný zo zavinenia zo spáchania troch trestných činov na tom skutkovom základe, že po dlhšiu dobu a sústavne neoprávnene sledoval prostredníctvom technických prostriedkov programového a technického vybavenia počítača neverejný prenos dát emailovej komunikácie medzi žalobkyňou a inými súkromnými užívateľmi a neoprávnene sa oboznamoval s obsahom tejto komunikácie. Takto získané informácie použil ako vlastné výsledky tvorivej duševnej činnosti v úmysle zadovážiť si neoprávnený prospech, keď na Úrad priemyselného vlastníctva SR podal prihlášky ochranných známk so žiadosťou o zápis neoprávnene získaných informácií do registra ochranných známk.

7. V konaní teda bolo nesporne preukázané, že zo strany žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobkyne na ochranu súkromia a prejavov osobnej povahy ako čiastkového práva na ochranu osobnosti, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť žalobkyňi ujmu. Uvedené skutočnosti nerozporuje ani žalovaný, keď v závere svojho odvolania priznáva nárok na satisfakciu. Odvolateľka zdôraznila, že len samotná okolnosť neoprávneného sledovania súkromnej emailovej komunikácie, neoprávnené oboznámenie sa s jej obsahom, predstavuje nevyhnutne u každej fyzickej osoby značný zásah do práv na ochranu osobnosti. Takýto zásah nadväzne nesporne získava na intenzite tým, že tak dialo po dlhšiu dobu a opakovane a takto neoprávnene získané informácie boli použité ako vlastné výsledky tvorivej duševnej činnosti v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech, keď tieto informácie mali používať ochranu ochranných známk. Vyššie uvedené okolnosti odôvodňujú existenciu značnej ujmy, čo bolo prvostupňovým súdom náležite zistené. Navyše, tieto tvoria aj znaky skutkových podstat trestných činov a nie je potom potrebné ich existenciu osobitne dokazovať.

8. Ďalej v reakcii na predostretú odvolaciu argumentáciu poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/137/2008 z 18.2.2010, v zmysle ktorého zásah do práva na súkromie nie je zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere jedinou právne relevantnou formou prejavu závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na chránených právach. Pripomenula, že určenie výšky nemajetkovej ujmy je vecou úvahy súdu, ktorý sa pri tejto úvahe musí riadiť dvoma v zákone taxatívne stanovenými kritériami - závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo. Údajná smernica č. 3 spoločnosti MEDIA/ST je podľa žalobkyne bez právneho významu k skutočnosti, že ju žalovaný po dlhšiu dobu sústavne a neoprávnene sledoval.

9. Za účelovú - s cieľom vyhnúť sa plneniu - označila žalobkyňa námietku nesplnenia podmienok v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., založenú na tvrdení žalovaného, že na adrese, kde má riadne hlásený trvalý pobyt, sa nezdržiava. Je totiž povinnosťou žalovaného riadne si prebrať písomnosti, resp. zabezpečiť ich preberanie treťou oprávnenou osobou, v opačnom prípade by predmetné ustanovenie § 47 ods. 2 O.s.p. strácalo na význame a poskytovalo by len účastníkom priestor na takéto obštrukčné konanie.

10. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, vyššie uvedený rozsudok okresného súdu zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP a vec mu vrátil (§ 391 ods. 1 CSP) na ďalšie konanie.

11. V odôvodnení svojho zrušujúceho rozhodnutia krajský súd okrem iného uviedol, že odvolacia námietka o nenaplnení zákonných podmienok pre rozhodovanie v neprítomnosti účastníka v zmysle § 101 ods. 2 veta druhá O.s.p., účinného v čase rozhodovania okresného súdu, je opodstatnená. Predpokladom takého postupu súdu totiž (v zmysle ustálených záverov súdnej praxe) je riadne predvolanie strany sporu, čo v prípade použitia fikcie doručenia predpokladá/vyžaduje, aby sa na príslušnej adrese dotknutá strana sporu konania skutočne/fakticky zdržiavala. Opačný výklad, ako to prezentuje žalobkyňa, t.j. nástup fikcie doručenia za akýchkoľvek podmienok, t.j. i v prípade, keď sa adresát na označenej adrese nezdržiava, nezodpovedá konštrukcii a zmyslu predmetného ustanovenia.

12. Nadväzne dospel odvolací súd k záveru, že zo sledu okolností a súhrnu dôkazov, ktoré žalovaný v štádiu odvolacieho konania predložil, resp. označil, ako aj zo skutočnosti, že po tvrdenom termíne návratu do miesta trvalého pobytu zásielky skutočne preberal, vyplýva rozumná miera hodnovernosti tvrdenia, že v čase doručovania súdnych listín sa žalovaný na adrese trvalého pobytu nezdržiaval. Naproti tomu žalobkyňa len všeobecne a (preto) nedostatočne tvrdila, že predmetná námietka žalobcu je len účelová.

13. Zhrnúc konštatované, okresný súd nemohol vec prejednať v neprítomnosti žalovaného, nakoľko nešlo o jeho riadne predvolanie v zmysle v tom čase účinnej procesnej normy. Uvedené platí o to viac, že išlo o jediné pojednávanie, na ktoré sa zároveň vzťahovala koncentračná zásada (§ 118a O.s.p.). Z dôvodu tejto okolnosti procesného charakteru nemohol odvolací súd rozhodnúť inak, než napadnuté rozhodnutie zrušiť.

14. Úlohou okresného súdu v ďalšom konaní teda bude opätovne uplatnený nárok posúdiť a vyporiadať sa pritom s protiargumentáciou vznesenou zo strany žalovaného.

15. Na pojednávaní dňa 15.5.2017 zotrvali sporové strany prostredníctvom svojich právnych zástupcov na svojich písomných stanoviskách podaných v rámci odvolacieho konania.

16. Právny zástupca žalovanej uviedol, že medzi účastníkmi nie je sporná tá skutočnosť, že došlo k spáchaniu označených trestných činov, že týchto sa dopustil žalovaný. Rovnako navyiac v tomto smere je súd rozhodnutím o spáchaní trestného činu a kto ho spáchal viazaný v zmysle § 193 CSP, teda nie je ním medzi účastníkmi ani tá skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu do ochrany osobnosti žalobkyne a to konkrétne do práv na súkromie a prejav osobnej povahy ako čiastkových práv ochrany osobnosti žalobkyne. V právnom štáte je neospravedliteľné, aby si niekto dovolil sledovať dlhodobo opakovane, oboznamovať sa s obsahom súkromnej mailovej komunikácie a časti tejto komunikácie využil vo svoj prospech tým, že si ich dá chrániť ako ochranné známky. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že nejednalo o tvorivé myšlienky žalobkyne, poukázal na obsah trestného spisu, kde sú presne definované v rámci prihlášok na konanie o registráciu ochranných známk, aké údaje zo súkromnej mailovej komunikácie boli žalobcom registrované. Je neprípustné v právnom štáte pod zámienkou ochrany matky, ochrany zamestnávateľa sa niekto oboznamoval so súkromnou mailovou komunikáciou a každému by sa takéto niečo zrejme nepáčilo.

17. Právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že medzi účastníkmi nie je sporné, že k zásahu došlo, ale tak ako už uvádzali v rámci podaného odvolania, hoci žalovaný zasiahol neoprávnené do osobnostných práv žalobkyne, za čo bol právoplatným rozsudkom odsúdený v trestnom konaní, tento zásah vzhľadom na jeho intenzitu ale najmä ďalšie okolnosti veci, ktoré neboli skúmané prvostupňovým súdom, nemôže založiť takú intenzitu toho zásahu, aby bola žalobkyňi priznaná nemajetková ujma, nakoľko treba skúmať okolnosti za akých došlo k tomuto zásahu. V rámci odvolania k tým skutočnostiam bolo predložené prehlásenie Ing. I. M. zo dňa 10.11.2015, vyjadrenie Ing. I. M. aj vyjadrenie Mgr. D. E., ktorí sa vyjadrujú k pôsobeniu p. žalobkyne a k jej konaniu vo vzťahu k tejto spoločnosti. Žalobkyňa bola v čase výkonno pracovnej činnosti pre spoločnosť Media ST s.r.o., ktorej jedinou vlastníčkou je matka žalovaného, v pôsobení na základe samostatnej dohody a v rámci výkonu svojej činnosti v tejto spoločnosti bola oboznámená s internou Smernicou č. 3, podľa ktorej po ukončení, či už prac.zmluvy alebo mandátnej zmluvy, dohody o vykonaní práce, nemôže, i keď v označení zamestnanec ale aj spolupracovník, pracovať v konkurenčných vydavateľstvách podobného alebo rovnakého zamerania a všetky strojárenské, stavebné, technické a ekonomické časopisy, ktoré vydávala matka žalovaného, sú identického formátu ako začala vydávať na základe okopírovania celého know-how práve žalobkyňa. Podľa vyjadrenia práve matky žalovaného I. M., žalobkyňa pracovala v dotknutej spoločnosti od decembra roku 2003, následne v roku 2013 začala vydávať svoj časopis, ktorý bol len po obsahovej aj po stránke formátu identicky s dovtedy vydávaným časopisom, ktorý bol vydávaný matkou žalovaného. Žalovaný sa už vyjadril, že v rámci svojho konania mal v úmysle len chrániť svoju matku a zistiť, že či konanie žalobkyne k takémuto niečomu smeruje, preto má za to, že samotné konanie žalobkyne vo forme vyvolaného súdneho konania o ochranu osobnosti je postavené na okolnostiach vyfabrikovaných samotnou žalobkyňou, ktorá popri tom, že využila znalosti a databázy klientov nevyhnutné k založeniu nového periodika, sama takýmto svojím konaním v rozpore s dobrými mravmi konala a preto nemôže takéto jej konanie požívať právnu ochranu. Z hľadiska zásahu na strane žalobkyne teda nedošlo k akejkoľvek zmene postavenia v spoločnosti, nedošlo k zmene chovania jej okolia vo vzťahu k jej osobe - protiprávny zásah nemal ohlas širokej verejnosti na základe čoho by mohli tretie osoby prijať nesprávny záver o osobe žalobkyne a tá pociťovať akékoľvek následky spojené s protiprávnym konaním žalovaného. Ďalej uviedla, že žalobkyňa má s prihliadnutím na všetky okolnosti nárok na satisfakciu max. v rovine morálnej a to formou ospravedlnenia žalovaného. Čo sa týka vyjadrenia k podanému odvolaniu k skutkovým okolnostiam žalovaná uvádza, že žalovaný mal získať informácie, ktoré sa týkali jej tvorivých myšlienok a nápadov a neoprávnené ich použil ako svoje vlastné. Nejednalo sa o žiadne tvorivé myšlienky a nápady p. žalobkyne, časopis, ktorý začala vydávať bol pripravovaný už v

predchádzajúcom období, ako šéfredaktorka u matky žalovaného disponovala s informáciami v rámci redakčných porad a toto môžu potvrdiť zamestnanci spoločnosti Media ST ktorej vlastníčkou je matka žalovaného, v ktorej žalovaný pôsobil rovnako ako žalobkyňa. Tento časopis mal byť začatý vydávať v tom istom období ako odišla sama žalobkyňa z tejto spoločnosti a teda bola to práve ona, ktoré tvorivé myšlienky matky žalovaného použila ako svoje vlastné. Má za to, že žalovaný nezískal žiadny prospech z takéhoto konania.

18. Súd na základe vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav:

19. Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 34T 190/2009 zo dňa 27.6.2014 súd žalovaného ako obžalovaného uznal za vinného, že v období od presne nezisteného dňa v mesiaci december 2007 do 24.4.2008 prostredníctvom technických prostriedkov programového a technického vybavenia počítača nachádzajúceho sa v rodinnom dome na ul. H..Z.. U. XXX R. Q.P. F. R., Z.. Ž. a počítača nachádzajúceho sa v prevádzkových priestoroch spoločnosti MEDIA/ST s.r.o. na ul. Moyzesovej 35, Žilina neoprávnene sledoval za pomoci neoprávnene získaného prístupového hesla a mena, ktoré získal presne nezisteným spôsobom, neverejný prenos dát e-mailovej komunikácie medzi počítačovým systémom užívateľky PhDr. L. L. a počítačovými systémami iných užívateľov neoprávnene sa oboznamoval s obsahom súkromnej e-mailovej pošty, ktorá obsahovala aj informácie týkajúce sa tvorivých myšlienok a nápadov PhDr. L. L. z oblasti strojárenského a automobilového priemyslu, pričom tieto informácie následne použil ako vlastné výsledky tvorivej duševnej činnosti v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech, keď na Úrad priemyselného vlastníctva SR v Banskej Bystrici v období od 21.1.2008 do 20.2.2008 podal viaceré prihlášky ochranných známk so žiadosťou o zápis neoprávnene získaných informácií do registra ochranných známk. Teda v úmysle zadovážiť pre seba neoprávnený prospech využil tajomstvo, o ktorom sa dozvedel z informácie prenášanej prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby, v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech, získal prístup do počítačového systému a časti nosiča informácií a jeho informácie neoprávnene použil v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech, neoprávnene sledoval prostredníctvom technických prostriedkov neverejný prenos počítačových dát do počítačového systému a zaobstaral prístupový kód umožňujúci prístup do celého počítačového systému, čím spáchal prečin porušovania tajomstva prepravovaných správ podľa § 198 ods. 1 písm. b/ T.z., prečin poškodenia a zneužitia záznamu na nosiči informácií podľa § 147 ods. 1 písm. a/ T.z., prečin poškodenia a zneužitia záznamu na nosiči informácií podľa § 247 ods. 2 písm. a/ písm. b/ T.z. a za to bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 1 rok. Súd poškodenú H.. L. L. podľa § 288 ods. 1, 3 T.p. s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

20. V odôvodnení svojho odsudzujúceho rozsudku okresný súd okrem iného uviedol, že po vyhodnotení všetkých dôkazov dospel k záveru, že obžalovaný D. M. sa žalovaného skutku dopustil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku, obžalovaný za pomoci neoprávnene získaného prihlasovacieho mena a hesla vstupoval do súkromnej e-mailovej schránky poškodenej H.. L. L., čítal jej elektronicкую poštu a so získanými informáciami týkajúcimi sa súkromia poškodenej a majúcimi povahu tvorivých myšlienok a nápadov následne disponoval a využíval ich vo svoj prospech. Svojím konaním porušil zákonom chránený záujem na ochrane listového tajomstva a tajomstva prepravovaných správ, pričom ochrana sa poskytuje všetkým písomnostiam bez ohľadu na to či sú uchovávané v súkromí, zasielané poštou, alebo iným spôsobom ako aj všetkým správam prenášaných elektronicickou komunikačnou službou. Objektom trestných činov podľa § 247 ods. 1 a § 247 ods. 2 T.z. je ochrana dát uložených na nosiči informácií proti neoprávneným zmenám a proti ich neoprávnenému použitiu a ochrana počítača pred neoprávnenými zásahmi. Chránený pred neoprávnenými zásahmi je nielen hmotný substrát, ale nehmotný obsah informácií pred zneužitím, zničením, poškodením a podobne. Tým sa chránia aj prejavy osobnej povahy, obchodné tajomstvo, súkromie osôb a autorské diela. Obžalovaný D. M. na hlavnom pojednávaní poprel spáchanie skutku, ktorý sa mu obžalobou kládol za vinu a vyhlásil, že je nevinný. S poukazom na výsledky dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní však súd takúto obhajobu obžalovaného vyhodnotil ako nepravdivú a nehodnovernú učinenu v snahe vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti za spáchaný skutok. Jeho konaním bolo nesporne preukázané, že dochádzalo k neoprávnenému sledovaniu neverejného prenosu dát - informácií súkromnej povahy, e-mailovej komunikácie medzi počítačovým systémom poškodenej a iných užívateľov, teda obžalovaný D. M. sa potom ako si neoprávnene zaobstaral prístupové heslo do súkromnej e-mailovej schránky poškodenej neoprávnene bez súhlasu poškodenej oboznamoval s informáciami týkajúcimi sa súkromia poškodenej. Rovnako bolo preukázané, že obžalovaný D. M. časť takto získaných informácií, ktoré mali

povahu tvorivých myšlienok v oblasti strojárenského a automobilového priemyslu použil ako vlastné myšlienky a nápady a bezprostredne potom čo sa s nimi takto neoprávnené oboznámil uskutočnil právne úkony vo vzťahu k príslušnému štátnemu orgánu - Úradu priemyselného vlastníctva SR v úmysle zabezpečiť si ochranu.

21. K výroku o náhrade škody súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že poškodená H.. L. L. si v trestnom konaní uplatnila nárok na náhradu škody z titulu neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti, konkrétne do čiastkových práv na ochranu jej súkromia a prejavov osobnej povahy vo výške 33.000,- Eur. Vo vzťahu k obžalovanému vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že konaním obžalovaného došlo k zásahu do práva poškodenej na ochranu jej súkromia a prejavov osobnej povahy a teda v konečnom dôsledku do práva poškodenej na ochranu osobnosti. Práve v dôsledku takéhoto neoprávneného konania obžalovaného došlo k vzniku ujmy na chránených osobnostných právach poškodenej, čiže právny základ uplatneného nároku na náhradu škody je daný a vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu je aj súd toho názoru, že za primeranú formu zadosťučinenia možno považovať zadosťučinenie v peniazoch, aby bola primerane vyvážená a zmiernená nemajetková ujma poškodenej. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady v takomto prípade určí súd, s prihliadnutím na závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Výšku peňažného zadosťučinenia súd určuje na základe voľnej úvahy, ktorá však nemôže byť svojvoľnou. Súd je pri určení výšky povinný prihliadať na závažnosť vznikutej ujmy ako aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo a výška peňažnej satisfakcie má byť s ohľadom na okolnosti prípadu v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Podľa názoru súdu by v zmysle citovaného ustanovenia Občianskeho zákonníka na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody bolo treba vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho, preto súd poškodenú H.. L. L. s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

22. Na odvolanie žalobkyne ako poškodenej voči výroku súdu o náhrade uplatnenej škody Krajský súd v Žiline Uznesením č.k. 3To 148/2014-705 zo dňa 29.1.2015 odvolanie žalobkyne zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd okrem iného uviedol, že podľa výsledku dokazovania je nesporné, že poškodenej vznikla škoda, no na vyslovenie povinnosti na náhradu škody bolo by potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a navyše už dlhšie trvajúce trestné konanie by sa tým ešte viac predĺžilo. Preto správne okresný súd odkázal poškodenú v súvislosti s D. M. podľa § 288 ods. 1 T.p. na občianske súdne konanie.

23. Z fotokópie Internej smernice č.3 spoločnosti MEDIA/ST, s.r.o., bez uvedenia dátumu, predloženej žalovaným, súd zistil, že táto obsahuje v označení mena pracovníka meno žalobkyne a ďalej obsahuje pod bodom 1 -7. vymedzenia záväzkov a povinností pracovníka. Na rubovej strane je uvedený zoznam softvéru zakúpeného firmou MEDIA/ST, s.r.o. a pod ním sú podpisy zamestnanca: žalobkyňa a zamestnávateľa: M.. V bode 6. Smernice je uvedené, že po zrušení (pracovnej zmluvy, mandátnej zmluvy, dohody o vykonaní práce) nemôže zamestnanec pracovať v konkurenčných vydavateľstvách podobného alebo rovnakého zamerania (všetky strojárské, stavebné, technické a ekonomické časopisy napr. T+T Technika a trh, MM priemyslové spektrum, Stavebíctví a interiér, Dom a byt, Interiér a exteriér, Nové línie, Architektúra v stavebníctve, TZB,ASB, Eurostav a iné. V prípade porušenia uvedenej skutočnosti bude uložená pokuta vo výške 200.000 Sk.

24. V čestnom prehlásení O.. I. M., zo dňa 10.11.2015, predloženom žalovaným, uvedená prehlasuje, že je jedinou spoločníčkou a konateľkou spoločnosti MEDIA/ST, s.r.o.. V tejto spoločnosti zamestnáva svojho syna - žalovaného -, naposledy na základe pracovnej zmluvy zo dňa 1.12.2010, jeho pracovný pomer stále trvá.

25. Žalovaný predložil vyjadrenie spoločnosti MEDIA/ST podpísané O.. I. M., bez uvedenia dátumu, v ktorom je uvedené, že E.. L. L. pracovala v spoločnosti od decembra 2003 do decembra 2007. Časopis Strojárstvo/Strojírství vydávajú od roku 1997 a odvtedy píšú o dianí v automobilovom priemysle ako súčasť strojárstva. Z toho je zrejmé, že automobilovému priemyslu sa vydavateľstvo venovalo skôr ako bola uzavretá zmluva o spolupráci s pani L.. H. L. pred uzatvorením zmluvy pracovala v úplne inej oblasti. Až pri práci s nimi nadobudla informácie o oblasti strojárstva a automobilového priemyslu, ktoré jej boli dovtedy neznáme. Mala uzatvorenú Internú smernicu, v ktorej bode 6. Je jasne uvedené, že po zrušení zmluvného vzťahu nesmie zneužiť informácie, obchodnú stratégiu a databázu v rovnakých alebo podobných konkurenčných vydavateľstvách. Taktiež pri práci v ich vydavateľstve si pripravovala

na ich počítači svoj časopis, čím porušila aj bod 3. Internej smernice, ktorý vypovedá o tom, že nesmie zneužiť firemný majetok na súkromné účely, používaním ich počítačov, databázy, know-how a obchodnej politiky. AI magazín kopíruje časopis Strojárstvo/Strojírenství, kde H. L. zneužila ich know-how, databázu klientov a obchodnú politiku a všetky informácie o klientoch, ktoré získala vo vydavateľstve MEDIA/SK. Podobnosť AI magazínu s časopisom Strojárstvo/Strojírenství je veľká o čom svedčí obsah. Celý časopis je skopírovaný pani L., iba zmenila názov na AI magazín. Okrem toho skopírovala databázu, know-how a zobrala so sebou aj tri ďalšie kolegyne.

26. Žalovaný taktiež predložil vyjadrenie E.. D. E., bez uvedenia dátumu, k obsahovej náplni časopisu Strojárstvo/Strojírenství a občasníka AI magazín, v ktorom menovaný uvádza, že časopis Strojárstvo/Strojírenství je rešpektovaný, odbornopopulárny časopis mesačník vychádzajúci 19 rokov. Osobne stál pri jeho zrode a tvoril jeho koncepciu, ktorá za roky prešla len malými zmenami. Na to, že občasník AI magazín len kopíruje časopis Strojárstvo/Strojírenství stačí len pohľad na prvú dvojstranu - obsah, kde presne, aj keď formálne pozmeneným textom uvádza tie isté témy ako Strojárstvo/Strojírenství. Toto sa deje prakticky od prvého vydania. Forma je iná avšak obsah až na marginálne výnimky totožný. Vydavateľka tejto publikácie L. L., bola dva roky šéfredaktorkou Strojárstva/Strojírenství, prišla do tejto funkcie z úplne inej pozície (externá-žilinská dopisovateľka odborárskeho denníka PRÁCA). Tu vo vydavateľstve MEDIA/ST sa vlastne po prvý krát zoznámila dovtedy pre ňu neznámou problematikou. Obsah článkov tejto publikácie (AI magazín) sú viac ako 90 percent autorstvom firiem, redakčný podiel na nich je nízky, čo vlastne svedčí o neznalosti problematiky jednočlennej redakcie. Podľa jeho názoru a poznania tzv. odbornej kvality, H. L. je tá osoba, ktorá istým spôsobom tunelovala know-how časopisu Strojárstvo/Strojírenství - zachovala obsah - zmenila len formát, layout (vzhľad a grafiku), názov tzv. nového periodika.

27. Žalobkyňa vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedla, že pokiaľ mala spol. MEDIA/ ST s ňou nejaký problém, mohla sama podať aj trestné oznámenie alebo mohla podať nejakú žalobu. Pokiaľ ide o internú smernicu, ide o vyfabrikovaný dokument, ktorý videla prvýkrát, nič také nepodpísala a ani to nebolo súčasťou jej zmluvy. Pracovala tam na základe zmluvy podľa autorského zákona, nemala však uzatvorenú pracovnú zmluvu. Pokiaľ ide o vyjadrenie p. E., že sa všetko naučila v spol. Media ST a všetko využila od tejto spoločnosti, to tvrdí aj p. M.. Keď vznikol časopis Strojárstvo/Strojírenství v roku 1997, už 7 rokov pracovala v médiách. To že sa oboznámila s problematikou strojárstva v spol. Media ST tiež nie je pravda. V médiách robí od roku 1990, do Strojárstva prišla v 2003, čiže už mala dlhodobú prax. P. E. R. tom čase pracoval ako hovorca ZŤS Martin. Denník Práca mapoval situáciu v slovenskom priemysle, lebo to bolo obdobie transformácie, chodili po rôznych podnikoch, po slovenských strojárskych podnikoch od Považia cez Oravu, cez ZŤS-ku. Keď prišla do Media ST, mala 50 rokov, mala za sebou dlhoročnú prax. So žiadnou databázou spoločnosti Media ST nepracovala, bola šéfredaktorka, mala na starosti redakčné veci, náplň časopisu a s touto databázou a obchodné veci mal na starosti obchodný riaditeľ, ktorý riadil svojich ľudí. Všetko bolo v najlepšom poriadku až do roku 2007 keď sa vzťah pani M. ku nej rapídne zmenil. Sledovala ju, až ju terorizovala, čo bolo dôvodom toho, že dala výpoveď a o tom, že bude robiť nejaký časopis nebolo ani slychu. Dokonca si našla aj zamestnanie. Okolnosti ďalšie prišli až k tomu, že odišli nezávisle od nej ďalšie kolegyne z tej firmy, s tým nemala nič spoločné a začali rozmýšľať či predsa niečo neskúsiť. Keď p. M. tvrdí, že od 1997 roku sa Strojírenství zaoberá automobilom, tak nehovorí pravdu, automobilový priemysel sa tu začal rozvíjať až o niekoľko rokov neskôr a keď písala o automobilovom priemysle tak o ňom píše aj bulvár aj kde kto píše, to ako keby sa porovnávala Pravda, SME a Hospodárske noviny, tiež majú jeden predmet oblasti, ktorú skúmajú. Tak isto pokiaľ ide o časopisy odborné, je tu jeden trh, jeden priemysel, ide o to aké majú zameranie. Časopis Strojárstvo, tak sa vtedy menoval podľa ochrannej známky v roku 2008 mal zameranie strojárstvo v priemysle a hospodárstve. Jej cieľom vôbec nebolo niekoho kopírovať alebo nejakým spôsobom robiť to čo už na trhu je, ten trh je malý, treba sa poobzerať po niečom čo nie je na trhu a na trhu časopis o automobilovom priemysle, čo je ich zameranie, o automobilovom priemysle, strojárstve a ekonomike, nebol, čiže vytvorili úplne nový produkt, s vlastným potenciálom so všetkým. Keď zistili, že Media ST začala robiť trendy v automobilovom priemysle a uverejnila vo svojom časopise edičný plán, ktorý bol totožný s tým, čo si písala v súkromnej korešpondencii, ešte aj s pravopisnými chybami a že sa začalo šuškať, že mladý p. M. ide vydávať časopis o automobilovom priemysle, tak bola v šoku. V šoku bola aj keď zistila na Úrade priem. vlastníctva, že sa tam zaregistrovali, dali žiadosť o registráciu známk a relly v automobilovom priemysle, to boli všetko ich pracovné názvy, ktoré si cez jej súkromnú zoznam.sk vymieňala s O. S., že ako by sa asi mohli volať a tak, nestačila sa diviť. Spôsobilo to, že sa začali navzájom podozrievať, ten malý kolektív, ktorý to robil, že niekto musí vynášať

informácie, že to predsa nie je možné, aby to bola náhoda, že niečo oni by vyznačovali identické. Podala trestné oznámenie ako súkromná osoba, pretože keď raz sedela večer pri počítači a po prebdených nociach a neskutočných stresoch rozmyšľala čo sa deje, odkiaľ unikajú informácie, pri jej laptope doma, potom ju napadlo, že či si nejakým spôsobom náhodou nenechala heslo na jej laptope, ktorý si občas nosila do roboty. Bol to jej súkromný majetok, pretože nefungovali servery a vtedy u nej skrslo to podozrenie, až potom to začali riešiť a vlastne sa to potvrdilo, že to nebola náhoda, že skutočne do tých mailov chodia. V prvom momente a to bolo podstatné, zarazilo ju to, že vôbec niekto mohol sledovať súkromnú komunikáciu, kde si roky, lebo tú schránku mala dlhé roky súkromnú, písala so svojou rodinou, písala vážne veci, o ktorých nechcela hovoriť, ale zdravotné problémy, súkromného charakteru, ktoré jednoducho patrili iba tým, ktorých sa to dotýkalo, kde si písala s priateľmi, kde vyjadrovala svoje myšlienky a toto sa zrazu dostalo niekde inde. Keď prišla do firiem, resp. sami jej telefonovali p. L., čo sa deje, doteraz tu nevychádzal žiaden časopis o automobilovom priemysle, teraz vychádzajú tri a dokonca identické.

28. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

29. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

30. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

31. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

32. Podľa § 193 ods. 1, veta tretia CSP ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

33. Súd v konaní postupoval v zmysle § 191 CSP, podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Rozhodnutie bolo vydané v súlade s ustanovením § 215 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

34. Občiansky zákonník právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby upravuje ako jednotné právo, obsahom ktorého je v občianskoprávnej oblasti zabezpečiť rešpektovanie osobnosti fyzickej osoby a jej všestranný slobodný rozvoj. Ide o zásadné rozvedenie a konkretizáciu článkov 7, 8, 10, 11, 13 a 14 Listiny základných práv a slobôd. V rámci jednotného práva na ochranu osobnosti existujúce čiastkové práva zabezpečujú občianskoprávnu ochranu jednotlivých hodnôt (stránok) osobnosti fyzickej osoby ako neoddeliteľnú súčasť celkovej fyzickej a psychicko morálnej integrity osobnosti. Občiansky zákonník v ustanovení § 11 priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Ochrana jednotlivým stránkam osobnosti fyzickej osoby poskytuje teda jednak zakotvením všeobecnej zásady ochrany osobnosti, jednak tiež neúplným výpočtom príkladov stránok osobnosti fyzickej osoby, ktorých sa ochrana týka. Z toho vyplýva, že občianskoprávna ochrana jednotlivých hodnôt osobnosti fyzickej osoby nie je obmedzená iba na hodnoty výslovne uvedené v zákone, popri práve na ochranu života, zdravia, občianskej cti, svojho mena a prejavov osobnej povahy možno sem zaradiť aj právo na ochranu osobnej slobody, osobného súkromia, svojej podoby, pseudonymu atď. Uvedené osobnostné práva fyzickej osoby môžu byť vo všeobecnosti dotknuté buď tak, že sa zasiahne len do jednej zložky tvoriacej súčasť, ale tiež tak, že jedným zásahom súčasne sa porušia alebo ohrozia viaceré zložky osobnosti. Vzhľadom na mnohotvárnosť jednotlivých stránok osobnosti fyzickej osoby a rozmanitosť životných situácií, v ktorých sa fyzická osoba môže nachádzať, zákon nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté aj osobnostné práva, ale stanovuje len znaky, pri danosti ktorých treba určité správanie považovať za zásah do osobnosti. Týmito znakmi sú

objektívna spôsobilosť zásahu negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby, neoprávnenosť zásahu a existencia príčinnej súvislosti medzi určitým správaním a porušením alebo ohrozením osobnostných práv. Ak sú v konkrétnom prípade tieto znaky dané, má fyzická osoba právo najmä domáhať sa aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie (§ 13 ods. 1 OZ).

35. Objektívna spôsobilosť zásahu spočíva v objektívne existujúcej možnosti, že sa ním vyvolá buď porušenie alebo čo i len ohrozenie chránených osobnostných práv fyzickej osoby. Tento znak je daný vtedy, ak so zreteľom na všetky okolnosti, za ktorých k zásahu došlo, je tento objektívne, teda nezávisle na subjektívnych pocitoch či náhľadoch toho, do práv ktorého bolo zasiahnuté, spôsobilý narušiť osobnosť fyzickej osoby, alebo aspoň vyvolať hrozbu, že bude narušená. Pri konštrukcii, ktorá bola zvolená v ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka nie je teda významná subjektívna stránka, ale len objektívna stránka. So zreteľom na to sa nevyžaduje, aby na strane pôvodcu zásahu existoval úmysel či už priamy alebo nepriamy, alebo neobstarlivosť, a to nielen vedomá, ale i nevedomá.

36. Neoprávneným je zásah, ktorý je v rozpore s právnym poriadkom. Môže k nemu dôjsť ústne, písomne, ale aj inak, vždy však musí jeho súčasťou byť rozpor so zákonov spočívajúci v tom, že ten kto do chránených práv zasiahol, nemá na to zákonné oprávnenie a nebol daný žiadny z dôvodov výnimočne vylučujúcich protiprávnosť zásahov.

37. Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť na jednej strane medzi neoprávneným zásahom objektívne spôsobilým negatívne zasiahnuť do niektorej zo zložiek osobnosti fyzickej osoby a na druhej strane medzi porušením alebo čo i len ohrozením chránených osobnostných práv, táto je ako podmienka vzniku zodpovednostného vzťahu založeného do ochrany osobnosti danou vždy vtedy, ak určité správanie spôsobilo poškodenie alebo ohrozenie chránených osobnostných práv, k čomu by nebyť tohto správania, nebolo došlo.

38. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že zo strany žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobkyne na ochranu súkromia a prejavov osobnej povahy, ako čiastkového práva na ochranu osobnosti, ktorý bol objektívne spôsobilý privodiť žalobkyni ujmu. Protiprávne konanie žalovaného naplnilo znaky jednak skutkovej podstaty prečinu prečin porušovania tajomstva prepravovaných správ podľa § 198 ods. 1 písm. b/ T.z., prečin poškodenia a zneužitia záznamu na nosiči informácii podľa § 147 ods. 1 písm. a/ T.z., prečin poškodenia a zneužitia záznamu na nosiči informácii podľa § 247 ods. 2 písm. a/ písm. b/ T.z., teda trestnoprávnej zodpovednosti a žalovaný bol za svoje zavinené protiprávne konanie uznaný vinným a odsúdený vyššie uvedeným (bod 19-21) rozsudkom tunajšieho súdu. Uvedeným rozsudkom ohľadom spáchania trestného činu žalovaným je súd v zmysle ust. § 193 ods. 1 CSP viazaný. Zároveň skutok žalovaného, za ktorý bol uznaný vinným, napĺňa znaky občianskoprávnej zodpovednosti žalovaného za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobkyne. Jeho konaním bolo nesporne preukázané, že dochádzalo k neoprávnenému sledovaniu neverejného prenosu dát - informácii súkromnej povahy, e-mailovej komunikácie medzi počítačovým systémom žalobkyne a iných užívateľov, potom ako si neoprávnenne zaobstaral prístupové heslo do súkromnej e-mailovej schránky žalobkyne, neoprávnenne bez jej súhlasu sa oboznamoval s informáciami týkajúcimi sa jej súkromia. Napriek tomu, že súd v danej veci nie je viazaný odôvodnením súdu o výroku o náhrade škody v trestnom konaní, s právnym posúdením čo do základu nároku ako aj so záverom, že vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu za primeranú formu zadostučinenia možno považovať zadostučinenie v peniazoch sa v celom rozsahu stotožnil, nakoľko skutkové okolnosti boli jednoznačne preukázané v trestnom konaní. Súd pri určení výšky primeraného zadostučinenia vychádzal z dvoch stanovených kritérií v § 13 ods. 3 OZ, a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy - v závislosti od individuálnych okolností daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Samotná závažnosť vzniknutej ujmy nie je jediným a výlučným faktorom pre určenie konečnej výšky zadostučinenia v peniazoch. Výška peňažnej náhrady je predmetom voľnej úvahy súdu, pričom súd musí prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, a to jednak

vo vzťahu k postihnutej osobe a jednak vo vzťahu k subjektu, ktorý neoprávnený zásah spôsobil, aby tak bola zabezpečená požiadavka účinného primeraného zadostučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. V danom prípade z rozsudku vydaného v trestnom konaní, ktorým bol žalovaný právoplatne odsúdený vyplýva, že k uvedenému zásahu došlo neoprávneným sledovaním súkromnej emailovej komunikácie, neoprávneným oboznamovaním sa s jej obsahom, čo samo o sebe predstavuje značný zásah do práva na ochranu osobnosti, žalovaný tak konal po dlhšiu dobu a opakovane, navyše takto neoprávnené získané informácie použil ako vlastné výsledky tvorivej duševnej činnosti v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech, teda konal úmyselne a opakovane sledujúc vopred stanovený účel. Išlo teda o závažné okolnosti, ktoré by každá fyzická osoba, ktorá by bola vystavená takémuto konaniu mohla považovať za závažnú ujmu a jednoznačne odôvodňujú priznanie finančného zadostučinenia. Satisfakciu vo forme odsúdenia žalovaného súd nepovažoval za dostatočnú. Súd pri určení peňažnej náhrady prihliadol na všetky vyššie uvedené okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu došlo, ale aj na to, že išlo o úmyselný trestný čin, dopredu pripravený a premyslený. Okolnosti, na ktoré poukazovala právna zástupkyňa žalovaného a ktoré mali byť dôvodom konania žalovaného (ochrana spoločnosti jeho matky, konanie samotnej žalobkyne vo vzťahu k spoločnosti MEDIA/SK) nemajú k predmetu konania, ktorým je nárok z titulu neoprávneného zásahu do ochrany osobnosti žalobkyne žiaden vplyv a už vôbec nie sú okolnosťami, ktoré by mohli zmierniť a ospravedlniť neoprávnené konanie žalovaného a ktoré by mal súd zohľadniť. Tvrdené porušenie záväzkov zo strany žalobkyne zo záväzkovoprávneho vzťahu k spoločnosti MEDIA/SK nebolo predmetom konania a pokiaľ žalovaná porušila nejaký záväzok z právneho vzťahu k uvedenej spoločnosti, prípadne sa dopustila nejakého protiprávneho konania vo vzťahu k uvedenej spoločnosti mala spoločnosť možnosť využiť právne prostriedky na jej ochranu. Súd preto ani nepovažoval potrebné ďalej vypočuť svedkov Ing. M. I. E.. E. k obsahom časopisom Strojárstvo/ Strojárství a AI magazin.

39. Na základe zisteného skutkového stavu a vysloveného právneho názoru súd potom dospel k záveru, že priznaná suma 10.000 Eur vzhľadom na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo je primeraná a vo zvyšku súd žalobu žalobkyne zamietol.

40. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

41. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s vyššie cit. ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa sa domáhala zaplata sumy 30.000 Eur, bola jej priznaná suma 10.000 Eur a vo zvyšku súd žalobu zamietol. V %- uálnom vyjadrení úspech žalobkyne predstavuje 30% jej neúspech 70%, čo predstavuje úspech žalovaného. Žalobkyňa čistý úspech vo veci nemala, čistý úspech žalovaného predstavuje 40 % (od jeho úspechu 70% bolo potrebné odpočítať jeho neúspech 30%). Žalovaný bol v konaní úspešný v rozsahu 40%, preto mu súd v tomto rozsahu priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobkyňi. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.